

Arrestnummer C 1 63 / 2018
Repertoriumnummer 2018 / 131
Datum van uitspraak 12 januari 2018
Notitienummer griffie 2017/NT/376 - -
Notitienummer parket-generaal 2017/PGG/810 2017/VJ11/376

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 17 JAN. 2018
Niet te registreren voor Evelyn RAMAN Attaché rekenplichtige

COVER 01-00001023751-0001-0017-01-01-1

2017/PGG/810 - 2017/VJ11/376

Not.nr. DE.66.RW.201600/14

In de zaak van het **OPENBAAR MINISTERIE**

tegen

1. nr. *51*

geboren te _____ op _____ ,
handelaar,
wonende te _____ Stekene,
- beklaagde -

2. nr. *52*

geboren te _____ op _____ ,
zelfstandige,
wonende te _____ Stekene,
- beklaagde -

verdacht van:

De eerste en de tweede

A.

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

bij inbreuk op artikel 4.2.1.7° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zonder voorafgaande vergunning een woning te hebben opgesplitst of in een gebouw het aantal woonegelegenheden die hoofdzakelijk bestemd zijn voor de huisvesting van een gezin of een alleenstaande te hebben gewijzigd, ongeacht of het gaat om een eengezinswoning, een etagewoning, een flatgebouw, een studio of een al dan niet gemeubileerde kamer

in de loods gelegen te _____ , kadastraal gekend als _____
eigendom van _____ , geboren te _____ op _____
, en van _____ , geboren te _____ op _____ ,
beiden wonende te _____ , en van _____ ,

t, geboren te _____ op _____ wonende te _____
en van _____, geboren te _____ op _____,
wonende te _____, bij akte verleden voor notaris _____ te _____
op _____;

meer bepaald een woongelegenheden te hebben ingericht

Te _____ in de periode van 01.07.2013 tot 13.02.2014

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

* * * *

1.1.

De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, vakantiekamer D, besliste bij vonnis van 27 februari 2017 op tegenspraak als volgt:

“Op strafgebied

1. _____

De rechtbank VERKLAART de eerste beklagde SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlastelegging;

TOEPASSING makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;

*De rechtbank VEROORDEELT de eerste beklagde tot een **GELDBOETE** van **VIJFHONDERD EURO**, verhoogd met 50 deciem (x 6) of **3.000,00 euro**;*

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de eerste beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 3 maanden;

*De rechtbank verleent de eerste beklagde **GEWOON UITSTEL** van de tenuitvoerlegging van de **HELFT** van de opgelegde geldboete voor een periode van drie jaar.*

Wijst de eerste beklagde er op dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Bijdrage - vergoeding

*SPREEKT in hoofde van de eerste beklagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 deciemmen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;*

*Legt de eerste beklagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **51,20 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).*

2. _____

De rechtbank VERKLAART de tweede beklagde SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlastelegging;

TOEPASSING makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;

*De rechtbank VEROORDEELT de tweede beklagde tot een **GELDBOETE** van **VIJFHONDERD EURO**, verhoogd met 50 deciemmen (x 6) of **3.000,00 euro**;*

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de tweede beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 3 maanden;

*De rechtbank verleent de tweede beklagde **GEWOON UITSTEL** van de tenuitvoerlegging van de HELFT van de opgelegde geldboete voor een periode van drie jaar.*

Wijst de tweede beklagde er op dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Bijdrage - vergoeding

*SPREEKT in hoofde van de tweede beklagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 deciemmen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;*

*Legt de tweede beklagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **51,20 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).*

Kosten

VEROORDEELT de eerste en de tweede beklagde hoofdelijk tot de gerechtskosten, tot op heden begroot aan de zijde van het openbaar ministerie op de som van **278,60 euro.**

Op burgerlijk gebied

BEVEELT t.a.v. eerste en tweede beklagde hoofdelijk het herstel van de loods in de oorspronkelijke vergunde toestand gelegen op het perceel te kadastraal gekend als door het verwijderen van alle elementen die gericht zijn op bewoning, zoals de compartimentering met binnenmuren, de binneninrichting, de laminaatvloeren, sanitair, meubels e.d.m. en het verwijderen van de hoge ramen in de zijgevel en terugplaatsen van kleine ramen zoals voorheen het geval was in de loods binnen een termijn van 9 maanden na het in kracht van gewijsde treden van dit vonnis onder verbeurte van t.a.v. elk van de beklagden een dwangsom van 150 euro per dag vertraging.

ZEGT dat beklagden overeenkomstig artikel 6.1.45. van de VCRO indien de herstelmaatregel vrijwillig wordt uitgevoerd, onmiddellijk de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, bij aangetekende brief of bij afgifte tegen ontvangstbewijs, op de hoogte dient te brengen.

MACHTIGT voor het geval dat de plaats niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld, de stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente om ambtshalve in de uitvoering ervan te kunnen voorzien.

ZEGT voor recht dat de voormelde termijn van 9 maanden enkel aan de hoofveroordeling wordt gekoppeld en geen dwangsomtermijn is in de zin van artikel 1385bis Ger.Wb.

1.2.

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 21 maart 2017 door de beide beklagden tegen alle beschikkingen;
- 28 maart 2017 door het openbaar ministerie tegen de beide beklagden.

1.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, op:

- 21 maart 2017 door de raadsman van de beide beklaagden;
- 28 maart 2017 door het openbaar ministerie met betrekking tot de beide beklaagden.

1.4.

Op de terechtzitting van dit hof, zelfde kamer, van 15 september 2017 werden op vraag van de raadsman van de beide beklaagden conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag, na partijen te hebben gehoord, bepaald op de terechtzitting van vrijdag 8 december 2017.

1.5.

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 8 december 2017 in het Nederlands:

- de beklaagden in hun middelen van verdediging, bijgestaan en vertegenwoordigd door meester Willem Cheyns, advocaat met kantoor te Oudenaarde,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal.

2.1.

De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 27 februari 2017, gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften houdende de grieven die tegen het vonnis worden ingebracht werden eveneens tijdig ingediend.

2.2.

In het door de raadsman van de beklaagden en op 21 maart 2017 ingediende “*grievensformulier hoger beroep*”, opgesteld volgens het bij koninklijk besluit van 18 februari 2016 tot uitvoering van artikel 204, derde lid van het Wetboek van Strafvordering vastgestelde model (zoals van toepassing vóór dit model werd vervangen bij koninklijk besluit van 23 november 2017), wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de schuldigverklaring aan de enige telastlegging A (aankruising rubriek 1.1), de kwalificatie van het misdrijf (aankruising rubriek 1.2), de voorschriften betreffende de rechtspleging

(aankruising rubriek 1.3), de strafmaat (aankruising rubriek 1.4), het niet toepassen van het gevraagde gewoon uitstel – probatie-uitstel – gewone opschorting – probatie-opschorting (aankruising rubriek 1.6) en de herstelmaatregel (aankruising rubriek 1.8). Bij de rubriek “2. burgerlijk gebied” wordt voor de grief verwezen naar rubriek 1.8: stedenbouwkundige herstellvordering.

In het door het openbaar ministerie op 28 maart 2017 ingediende grievenformulier wordt nauwkeurig bepaald welke grieven op strafgebied tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de strafmaat (rubriek 1.4, waarbij is gespecificeerd: *“de door de eerste rechter opgelegde straf voor de tenlastelegging is te laag, meer bepaald werd de helft van de geldboete, opgelegd aan _____, respectievelijk _____ uitgesproken met uitstel ”* en ‘andere’ (rubriek 1.12, waarbij is vermeld: *“volgberoep tegen _____ en _____ ”*).

2.3.

Het hoger beroep van de beklaagden _____ en _____ en het hoger beroep van het openbaar ministerie werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en zijn ontvankelijk (artikelen 203-204 van het Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in het voorliggende arrest binnen de perken van de hoger beroepen en van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 van het Wetboek van Strafvordering.

In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van het voormelde artikel 210 op te werpen.

Gelet op de hoger beroepen en de aangevoerde grieven is de zaak in zijn geheel onderworpen aan een nieuw onderzoek door het hof.

3.

Het hof merkt op dat de eerste rechter in het beschikkend gedeelte de eerste en de tweede beklagde verwisseld heeft doordat hij op strafgebied onder “1. _____ ” deze beklagde als eerste beklagde veroordeelt tot een straf terwijl deze in de aanhef van het vonnis genoemd wordt als de tweede beklagde en onder “2. _____ ” deze beklagde als tweede beklagde veroordeelt tot een straf terwijl deze in de aanhef van het vonnis genoemd wordt als de eerste beklagde. Dit had voor de beklagden evenwel geen negatief gevolg nu zij beiden door de eerste rechter tot eenzelfde straf werden veroordeeld.

4.1.

De beklagden worden onder de enige telastlegging A vervolgd voor het inrichten van een woonegelegenheid in een loods zonder voorafgaande vergunning. Deze feiten werden

gekwalificeerd als een inbreuk op artikel 4.2.1.7° VCRO, namelijk een inbreuk op het verbod om zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning een woning op te splitsen of in een gebouw het aantal woonegelegenheden die hoofdzakelijk bestemd zijn voor huisvesting van een gezin of een alleenstaande te wijzigen.

De beklagden lieten een grief kennen tegen de kwalificatie van het misdrijf. Ze stellen dat er nooit een (basis) woonelegenheden was in de loods waardoor het niet mogelijk was om het aantal te wijzigen.

Op voorstel van het openbaar ministerie nodigde het hof de partijen op de inleidingszitting van 15 september 2017 uit om zich te verdedigen op een eventuele herkwalificatie naar het zonder voorafgaande vergunning wijzigen van een vergunningsplichtige functiewijziging door de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd.

4.2.

Het hof verbetert de enige telastlegging als volgt:

“De eerste en de tweede

A.

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

bij inbreuk op artikel 4.2.1.6° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en artikel 2, § 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen, zonder voorafgaande vergunning de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd, indien de Vlaamse Regering deze functiewijziging als vergunningsplicht heeft aangemerkt, meer bepaald:

<i>in de loods gelegen te</i>	<i>kadastraal gekend als</i>	
<i>, eigendom van</i>	<i>, geboren te</i>	<i>op</i>
<i>en van</i>	<i>, geboren te</i>	<i>op</i>
<i>beiden wonende te</i>	<i>en van</i>	
<i>, geboren te</i>	<i>) op</i>	<i>4, wonende te</i>
<i>en van</i>	<i>, geboren te</i>	<i>op</i>
<i>wonende te</i>	<i>, bij akte verleden voor notaris</i>	<i>te</i>

de functie 'landbouw in de ruime zin' te hebben gewijzigd in de functie 'wonen',

te in de periode van 1 juli 2013 tot 13 februari 2014.

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al. 1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening."

De aldus verbeterde telastlegging heeft betrekking op dezelfde feiten als diegene die er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag liggen. De beklaagden konden zich op deze overwogen herkwalificatie verdedigen, wat ook blijkt uit hun neergelegde syntheseconclusie waarin zij stellen dat de voorgestelde herkwalificatie hen juist lijkt, en het is over de aldus verbeterde telastlegging dat tegenspraak werd gevoerd.

Telkens hierna naar de telastlegging A verwezen wordt, betref het deze telastlegging A zoals hiervoor verbeterd.

5.

Met betrekking tot de relevante feitelijke gegevens van de zaak verwijst het hof naar de uiteenzetting van de eerste rechter onder randnummer "3.1. De feiten" op pagina 3 en 4 van het bestreden vonnis die het hof overneemt, hier als herhaald ziet en tot de zijne maakt.

Het hof voegt hier nog aan toe dat de vergunning van 20 januari 2011, waarvan sprake in het feitenrelaas, bij arrest van 20 januari 2015 van de Raad voor Vergunningsbetwisting werd vernietigd en dat aan de deputatie werd bevolen om een nieuwe beslissing te nemen binnen een termijn van drie maanden. Tegen deze vernietiging werd cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State. Bij beslissing van 17 december 2015 werd dit cassatieberoep verworpen. Beklaagden leggen geen nieuwe vergunningsbeslissing voor met betrekking tot de loods zodat de oorspronkelijke bestemming van paardenfokkerij herleeft. Deze bestemming valt onder de hoofdfunctie 'landbouw in de ruime zin', zoals ten tijde van de te last gelegde feiten omschreven in het besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen.

6.

De beklaagden voeren geen betwisting omtrent het moreel en materieel element van de verbeterde telastlegging. Zij erkennen dat het de bedoeling was om in de loods een woongelegenheid te creëren en dat zij het verkrijgen van een vergunning om de loods in te richten als woongelegenheid niet hebben afgewacht.

Gelet op de gegevens in het strafdossier, in het bijzonder de vaststellingen van de inspectie RWO Oost-Vlaanderen op 13 februari 2014, en het onderzoek op de terechtzitting van het hof is de telastlegging A voor de beide beklaagden naar eis van recht bewezen.

7.

De beide beklaagden vragen voor het hof in hoofdorde dat hun de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling zou verleend worden. Onderschikt vragen zij een straf met volledig uitstel. Ze vragen het hof om rekening te houden met hun pogingen om een vergunning te bekomen, hun blanco strafrechtelijk verleden wat betreft stedenbouwkundige inbreuken, de regulariserende melding die zij gedaan hebben voor de nieuwe ramen, de ruimtelijk beperkte ingrepen en hun volledige medewerking aan het strafonderzoek.

Het hof stelt vast dat de beide beklaagden heel goed wisten dat zij geen woning mochten creëren in de loods. Dit werd uitdrukkelijk vermeld in de vergunning die zij op 20 januari 2011 bekwamen om de functie van de loods te wijzigen van ‘paardenfokkerij’ naar ‘opslagplaats’ en ook bij de akteneming van de melding dat er nieuwe ramen gestoken werden, heeft het college van burgemeester en schepenen van de gemeente dit uitdrukkelijk gesteld op 21 juni 2012. Bij de inspectie van RWO op 8 juli 2013 werd vastgesteld dat er binnenmuren werden geplaatst en werd mondeling gewaarschuwd dat hij in geen geval een woning mocht creëren en dit werd nogmaals schriftelijk bevestigd met een waarschuwing op 10 juli 2013. Dat de beklaagden er zomaar vanuit gingen dat ze wel een vergunning zouden bekomen voor een functiewijziging naar ‘wonen’ en voorbarig verregaande werken zijn beginnen uitvoeren, was dan ook bijzonder onvoorzichtig en laakbaar.

Gelet op het feit dat de beklaagden meermaals vooraf gewaarschuwd werden, er tot op heden nog geen herstel is en nu een veroordeling van elk van beide beklaagden tot een geldboete, zoals te dezen is aangewezen, niet van aard is voor de beklaagden enige sociale reclassering in het gedrang te brengen of op onevenredige wijze hun sociale declassering te bewerkstelligen, zijn er geen redenen om aan de beklaagden de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te verlenen.

De straf moet aan elk van beide beklaagden duidelijk maken dat de naleving van de regels die betrekking hebben op de ruimtelijke ordening ernstig moeten genomen worden en dat zij zich niet ongestraft boven de wet kunnen stellen.

De hierna aan elke beklaagde opgelegde geldboete is daarom een passende bestraffing. Zij is tevens noodzakelijk, doch voldoende, om hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden.

Teneinde het preventieve en repressieve karakter van de straf niet te ondermijnen en de beide beklaagden tot het besef te brengen dat het plegen van misdrijven niet tot hun voordeel kan strekken, is het hof, in acht genomen de objectieve ernst en de aard van de bewezen feiten, van oordeel dat aan elk van beide beklaagden geen uitstel van tenuitvoerlegging van de hen respectievelijk opgelegde geldboete kan verleend worden.

Aan elk van beide beklagden wordt bovendien een vervangende gevangenisstraf, zoals hierna bepaald, opgelegd teneinde hen ertoe aan te zetten de geldboete te voldoen.

De bewezen feiten werden gepleegd na 31 december 2011 en vóór 1 januari 2017 zodat het hof elke opgelegde geldboete verhoogt met 50 opdecimen.

8.

De beide beklagden zijn als veroordeelden elk verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 25,00 euro bedraagt en thans sedert 1 januari 2017 dient vermeerderd te worden met 70 opdecimen tot 200,00 euro. Deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

9.

De beide beklagden dienen eveneens elk veroordeeld te worden tot betaling van de vaste vergoeding verschuldigd krachtens artikel 6 van de programmawet (II) van 27 december 2006 en die krachtens artikel 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vastgesteld bij koninklijk besluit van 28 december 1950, thans, na indexatie, 51,20 euro bedraagt.

10.

De beide beklagden dienen als veroordeelden hoofdelijk te worden veroordeeld tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, deze in eerste aanleg in totaal begroot op 278,60 euro en deze in beroep in totaal begroot op 136,98 euro.

Alle kosten waartoe de eerste beklagde _____ en de tweede beklagde _____ hoofdelijk worden veroordeeld, werden ondeelbaar veroorzaakt door de in hunnen hoofde bewezenverklaarde telastlegging A die hen gemeen is.

11.1.

Bij brief van 4 december 2015 leidde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij het parket een herstellvordering in. De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verleende op 19 november 2015 een positief advies over deze herstellvordering.

De herstellvordering strekt tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat, wat concreet inhoudt:

- verwijderen van alle elementen die gericht zijn op bewoning, zoals de compartimentering met binnenmuren, de binneninrichting, de laminaatvloeren, sanitair, meubels e.d.,

- verwijderen van de hoge ramen in de zijgevel en terug plaatsen van kleine ramen zoals voorheen het geval was in de loods.

11.2.

De beklagden vragen aan het hof om deze herstellvordering als *'kennelijk onredelijk resp. onwettig af te wijzen en buiten toepassing te laten minstens wat betreft de gewijzigde raamopeningen in de linker zijgevel van loods II, de compartimentering met binnenmuurtjes en de vernieuwing van het bestaande sanitair'*.

De gewijzigde ramen werden geregulariseerd met een stedenbouwkundige melding. De beklagden wijzen er op dat de grotere raamopeningen louter bedoeld zijn voor meer lichtinval en wars zijn van een woonfunctie die zij ook niet meer beogen. Zij wijzen er ook op dat de ramen niet geplaatst werden in de te last gelegde periode, maar er v en al in gebruik waren toen de loods dienst deed als opslagruimte. De beklagden stellen dat de vordering tot verwijdering van deze raamopeningen manifest ongegrond is en zij vragen dat dit aspect van de herstellvordering in toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing zou gelaten worden.

Daarnaast vragen de beklagden dat de vordering tot verwijdering van de binnencompartimentering en het sanitair zou worden afgewezen als kennelijk onredelijk. In de oorspronkelijke loods bevond zich ook sanitair en toiletten zodat de vernieuwing louter onderhoudswerken betreft. De compartimentering zou eveneens te beschouwen zijn als loutere instandhoudingswerken en niet vergunningsplichtig zijn. De ingedeelde ruimtes kunnen gebruikt worden als bureel en sociale ruimte voor de personen die instaan voor de opslag van het materiaal.

De beklagden zouden de meubels en de keuken reeds hebben verwijderd en in de verplichte verwijdering van het laminaat kunnen zij zich eventueel vinden.

11.3.

De herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vindt zijn voldoende grondslag in het bewezen misdrijf. Het herstel werd nog niet uitgevoerd.

De rechter dient een wettigheidstoezicht uit te oefenen op de door de herstellvorderende overheid bij het parket ingeleide herstellvordering. De rechter heeft geen opportuiniteitsoordeel. De rechter moet krachtens het beginsel van de scheiding der machten, zoals vervat in de artikelen 36, 37 en 40 van de Grondwet, de appreciatie- en beleidsbevoegdheid van het bestuur respecteren. Hij kan zelf geen niet-gevorderde herstelmaatregel opleggen.

Het wettigheidstoezicht waartoe de rechter op basis van artikel 159 van de Grondwet ambtshalve kan overgaan, houdt in dat de rechter nagaat of een herstellvordering uitsluitend

met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Vorderingen die gebaseerd zijn op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter zonder gevolg te laten. Wanneer daarenboven door de overtreder de wettigheid van de vordering tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand wordt aangevochten, dient de rechter bovendien na te gaan of deze vordering niet kennelijk onredelijk is. Hij kan niet zelf de redelijke herstelmaatregel bepalen, maar enkel oordelen of het bestuur in redelijkheid is kunnen komen tot de beslissing een bepaalde wijze van herstel te vorderen.

Het hof oordeelt dat er geen redelijke verantwoording is voor het doen verwijderen van het sanitair, de compartimentering en de ramen. Deze elementen kunnen inderdaad eveneens dienstig zijn voor het gebruik van de loods in de vergunde hoofdfunctie, wat momenteel 'land- en tuinbouw in de ruime zin' is. De verwijdering van de binneninrichting, laminaat en meubels is voldoende om een eenvoudige terugkeer naar gebruik als woongelegenheid te verhinderen en de loutere aanwezigheid van compartimentering, sanitair en ramen zonder woonfunctie heeft geen ruimtelijke impact. De herstellvordering moet dan ook gedeeltelijk, met name voor zover deze het verwijderen van de compartimentering met binnenmuren, de verwijdering van het sanitair en de verwijdering van de hoge ramen in de zijgevel tot voorwerp heeft, als in strijd met de wet krachtens artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing te worden gelaten.

Voor het overige is de herstellvordering niet kennelijk onredelijk en genomen met het oog op de goede ruimtelijke ordening.

11.4.

Gelet op de beperkte werken die nodig zijn om het herstel uit te voeren, wordt aan de beklagden een hersteltermijn toegekend van zes maanden na het in kracht van gewijsde gaan van dit arrest.

11.5.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert de niet nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom van 200 euro per dag vertraging en dit voor elke beklagde.

Gelet op het talmen en de onwil van de beklagden om tot het herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. Het door de eerste rechter uitgesproken bedrag van 150 euro volstaat en is een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagden om zelf tot het herstel over te gaan. Het hof bepaalt bovendien het maximum te verbeuren bedrag op 50.000 euro voor elke beklagde.

De lange tijd sinds dewelke de beklagden al konden overgaan tot het uitvoeren van de werken en de termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

11.6.

Overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 6.1.46 VCRO, heeft de eerste rechter terecht bevolen dat voor het geval het herstel in de oorspronkelijke staat niet wordt uitgevoerd binnen de opgelegde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente van ambtswege in de uitvoering van het herstel kunnen voorzien.

OP DEZE GRONDEN het hof, rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op de artikelen aangehaald in de verbeterde telastlegging en op de artikelen:

- 2, 3, 7, 38, 39, 40, 41, 50, 65 en 66 van het Strafwetboek,
- 162, 182, 184, 185, 190, 190*ter*, 194, 195, 199, 200, 203, § 1, 203*bis*, 204, 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,
- 11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd door artikel 5 van de Bijzondere Wet van 16 juli 1993,
- 2 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
- 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
- 1 van de wet van 5 maart 1952,
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen,
- 91, tweede lid, van het koninklijk besluit van 28 december 1950,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hoger beroepen tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, van 27 februari 2017 ontvankelijk en er binnen de perken van deze hoger beroepen en de grieven zoals bedoeld in de artikelen 204 en 210 van het Wetboek van Strafvordering ten gronde over beslissend:

Wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

Verbetert de enige telastlegging A zoals vermeld in randnummer 4.2.

Verklaart de aldus verbeterde telastlegging A bewezen in hoofde van de eerste beklaagde en in hoofde van de tweede beklaagde

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de bewezen telastlegging A tot een geldboete van 250 euro, verhoogd met 50 opdecimen en aldus gebracht op 1.500 euro.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan de beklaagde opgelegde geldboete van 250 euro, verhoogd met 50 opdecimen, gebracht op 1.500 euro, zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van twee maanden.

Veroordeelt de tweede beklaagde voor de bewezen telastlegging A tot een geldboete van 250 euro, verhoogd met 50 opdecimen en aldus gebracht op 1.500 euro.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan de beklaagde opgelegde geldboete van 250 euro, verhoogd met 50 opdecimen, gebracht op 1.500 euro, zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van twee maanden.

Legt de beide beklaagden elk de verplichting op een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen en aldus gebracht op 200 euro, te betalen als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Veroordeelt de eerste beklaagde en de tweede beklaagde hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, in eerste aanleg begroot op 278,60 euro en in beroep begroot op 136,98.

Veroordeelt de beide beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van 51,20 euro.

Verklaart de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur voor zover deze het verwijderen van de compartimentering met binnenmuren, de verwijdering van het sanitair en de verwijdering van de hoge ramen in de zijgevel betreft zonder gevolg en verklaart de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp.

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur aan de beklaagden en om over te gaan tot het herstel in de oorspronkelijke toestand van het onroerend goed gelegen op het perceel te , gekend als , door het verwijderen van de binneninrichting in de mate dat deze gericht is op bewoning, met uitzondering van de compartimentering met binnenmuren en het sanitair, en het verwijderen van de

laminaatvloeren en de meubels in de loods en dit binnen een termijn van zes maanden na het in kracht van gewijsde treden van dit arrest.

Beveelt dat, voor het geval het aldus bevolen herstel in de oorspronkelijke toestand niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ten aanzien van elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van 150 euro per dag vertraging in de nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal zijn getreden, met een maximum van 50.000 euro per veroordeelde.

Kosten eerste aanleg: € 278,60

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 33,00
Afschriften akten HB: € 6,00
Opstelrecht HB bekl.: € 35,00
Dagv. beklagden: € 50,53

€ 124,53

+ 10 %: € 12,45

Totaal: € 136,98

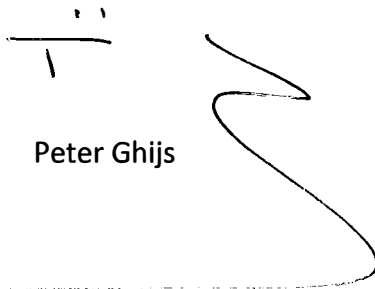
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Peter Ghijs en Steven Van Overbeke, en in openbare terechtzitting van **12 januari 2018** uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Jan De Clercq, advocaat-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Steven Van Overbeke

Peter Ghijs

Erik Van de Sijpe

